

VÉKONY LÁSZLÓ

ORGONATOLVAJOK

*Ostorként vágott végig rajtam napkeltekor
a rózsaszín bíbor ég
az asszociációk súlya alatt
görnyedt vállal álltam
mint Messiás a kereszttel
a Golgotán*

*A lovak hörgő izzadt teste mögött
reggellé nőtt a hajnal
s a napszél tompán vakító csillámai
harmatos csöppekben újra indultak
végtelen vándorútjaikra*

*Visszanéztem a kerékcsapáson
hol sárba tiportan eltűntek álmaim
mint apró acél bulldózerek
indultak bennem a mélyről dübörgő dallamok
s rommá dőlt a múltat őrző hatalmas vártorony*

*Szabadulni vágytam s börtönbe zártak
ördögűző szavaim elapadtak
a priccsemen a patkányok
mint sárga kőkockák a kisiklott kerekek alatt
sírva könyörögtek*

Nekem sem volt

*A boltívek alatt
amíg eső kopogott a rozsdás rácsokon
megültem egymagam halotti torotok
s tudtam hogy köztetek
öngyilkos Júdások nem lesznek
s ha ti elhallgattok
a kövek szólalnak meg*

*A sötétben csillogott szemem
kűnn suttogott a bongó hangú halk harang
és amíg ti orgonát loptatok
én tapostam tovább
az élet fekete mocsarát*

*Vég nélkül vég nélkül
egy helyben egy helyben
könyörtelen könyörtelen*